

Arrest

nr. 162 589 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. FLOREQUIN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 12 oktober 2015 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing (rolnummer X). Bij arrest nr. 162 588 van 23 februari 2016 wordt dit beroep verworpen.

1.3. Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn passpoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): Visum verstreken 02.10.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Voor zover dient te worden begrepen dat verwerende partij in haar nota beoogt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op te werpen omdat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te werpen dat er geen bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 van het EVRM of die hiermee verband houden. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 van het EVRM door de Raad.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert aan in een eerste middel: *“schending van artikel 9bis van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet); □ Schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen; □ schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“schending van de formele motiveringsplicht

Overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de aangevochten beslissing formeel te worden gemotiveerd.

Dit impliceert, aldus art. 3 van dezelfde wet, dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn. Met andere woorden moeten de feitelijke en juridische redeneringen die aan de grondslag van de beslissing liggen, in de akte zelf kunnen worden vastgesteld.

De vereiste van een afdoende motivering betekent tevens dat men geen genoegen kan nemen met geen motivering. schending van de materiële motiveringsplicht Verweerster motiveert haar beslissing onvoldoende accuraat. Er wordt in het uitwijzingsbevel ook helemaal niet degelijk gemotiveerd waarom dergelijk beslissing wordt genomen terwijl de regularisatieprocedure of de wettelijke samenwoning van verzoeker nog hangende zijn. Er wordt niets gemotiveerd, dus voor verzoeker is het niet duidelijk waarom hij de gevolgen van zijn procedures niet mag afwachten.

Het enige document dat verzoeker werd betekend op 16.09.2014 bestaat uit welgeteld 1 bladzijde.

schending van het proportionaliteitsbeginsel

Tot op heden is de procedure met betrekking tot 9bis voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende. Alsook de procedure met betrekking tot de wettelijke samenwoning met zijn grote liefde. Het resultaat van een van deze procedures kan nog steeds als gevolg hebben dat verzoeker een beperkt of onbeperkt verblijfsrecht in België krijgt. Door verzoeker te verplichten om op te stappen, wordt verzoeker in de onmogelijkheid gesteld om te wachten op de antwoorden in deze hangende procedures. Ook wordt hij in de onmogelijkheid gesteld om procedurestappen te maken die hij in persoon moet doen. Met zijn "thuisland" heeft verzoeker geen band meer, voor verzoeker is België nu zijn thuisland geworden, zeker gelet op zijn nieuwe gezin. De aangevochten beslissing is dan ook disproportioneel in de zin dat ze geen rekening lijkt te houden met de emotionele en affectieve relaties die verzoeker hier opbouwde. In zijn land van oorsprong heeft verzoeker dan ook niets of niemand waar hij naar terug zou kunnen. Het betekenen van een uitwijzingsbevel tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel is onredelijk en onzorgvuldig. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Het weze duidelijk dat verweerster in casu incorrect/onwettig tot een beoordeling is gekomen en aldus kennelijk onredelijk tot haar besluit kwam. Minstens dat verweerster niet uitging van alle correcte feitelijke gegevens. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tenslotte in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). De nietigverklaring en minstens schorsing van de bestreden beslissing dringt zich dan ook manifest op."

3.2. De bestreden beslissing vormt geen toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verzoeker maakt ook niet duidelijk op welke wijze artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden werd door deze beslissing, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze een juridische grondslag heeft, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en een motivering in feite bevat, namelijk "Visum verstreken 02.10.2014". Het betoog van verzoeker dat "geen genoegen kan [genomen worden] met geen motivering" mist dan ook manifest feitelijke grondslag. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.4. Onder het kopje "schending van de materiële motiveringsplicht" haalt verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom dergelijke beslissing wordt genomen terwijl de regularisatieprocedure of de wettelijke samenwoning nog hangende zijn. Verderop in het verzoekschrift specificeert verzoeker onder het kopje "schending van het proportionaliteitsbeginsel", dat de procedure 9bis hangende is voor de Raad, "Alsook de procedure met betrekking tot de wettelijke samenwoning met zijn grote liefde". Onder het kopje "schending van het proportionaliteitsbeginsel" wordt tevens

opgeworpen dat de handelwijze van de verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig is, omdat de verwerende partij een uitwijzingsbevel betekent tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel. Dienaangaande dient de Raad op te werpen dat de bestreden beslissing samen met de in punt 1.2. bedoelde beslissing werd getroffen en betekend en de Raad derhalve moeilijk inziet hoe dit bevel om het grondgebied te verlaten reeds kan anticiperen op een beroep dat verzoeker nog moet indienen tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Alleszins, een dergelijke niet-schorsende procedure heeft geen invloed op verzoekers illegale verblijfssituatie. Zelfs indien de Raad de in punt 1.2. bedoelde beslissing vernietigt, quod non, dan heeft dit niet als gevolg dat verzoeker een verblijfsrecht kan genieten. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek. Voorts stelt de Raad vast dat uit het stuk 2 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd met de titel *“ontvangstbewijs van een verklaring van wettelijke samenwoning afgeleverd overeenkomstig artikel 1476, §1, van het Burgerlijk Wetboek”* blijkt dat verzoeker op 8 oktober 2015 met zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten, zijnde een maand nadat de bestreden beslissing werd genomen. Dit gegeven werd in het administratief dossier geregistreerd op 27 oktober 2015. Verzoeker kan dan ook niet van verweerder verwachten dat deze hiermee, laat staan met niet-schorsende procedures die in dit verband worden aangespannen bij de familierechtbank, rekening zou houden of hieromtrent zou motiveren, nu verweerder hiervan onmogelijk op de hoogte kon zijn. Verzoekers betoog dat *“deze procedures”* als gevolg kunnen hebben dat hij een beperkt of onbeperkt verblijfsrecht krijgt in België is louter speculatief en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij toont ook niet aan dat hij *“procedurestappen”* in dit verband in persoon moet doen of dat hij het resultaat van de ingestelde procedures niet vanuit het buitenland kan afwachten.

3.5. Waar verzoeker nog aanhaalt geen band meer te hebben met zijn *“thuisland”*, dat hij hier een gezin heeft en dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn emotionele en affectieve relaties, dient de Raad op te merken dat in de in punt 1.2. bedoelde beslissing, die samen met de bestreden beslissing betekend werd, gemotiveerd werd aangaande deze elementen met als kernpunt dat hij een aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen in het buitenland en dat een tijdelijke scheiding om aldaar deze procedure te doorlopen, geen schending vormt van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan niet verwachten dat de bestreden beslissing alsnog rekening houdt met en motiveert aangaande deze elementen.

3.6. Ten slotte ziet de Raad niet in hoe de materiële motiveringsplicht of de formele motiveringsplicht kunnen worden geschonden door het feit dat de bestreden beslissing *“bestaat uit welgeteld 1 bladzijde”*.

3.7. Er kan bijgevolg geen motiveringsgebrek in de beslissing, noch een onzorgvuldigheid of een kennelijk onredelijke of disproportionele houding in hoofde van de verwerende partij worden weerhouden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.8. In een tweede middel voert verzoeker aan: *“schending van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“[...] De beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten houdt ook een manifeste schending in van artikel 8 EVRM. De stelling als zou het enkel om een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaan en dat dit geen breuk betekent van de familiale relaties is totaal ongeloofwaardig. Er kan onmogelijk worden voorgehouden dat het terugsturen naar Marokko geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen.

Bovendien is het onmenselijk dat hij in dit stadium van integratie gedwongen zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland.

De heer T. beroept zich dan ook op zijn recht op gezinsleven. Hem nu terugsturen houdt een manifeste schending in van het proportionaliteitsbeginsel. Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wilt bereiken. Het terugsturen naar land van herkomst zou een totaal inopportune, disproportionele

beslissing inhouden. Verzoeker is reeds volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij waar hij zich volledig thuis voelt en wil hier verder zijn leven opbouwen met mevrouw D. De heer T. kan zich al zeer goed uitdrukken in de Nederlandse taal en staat bekend als een man met een zeer groot hart. De

heer T. staat te popelen om hier geregulariseerd te worden en een officiële taal cursus te volgen. Ook verricht verzoeker vrijwilligerswerk bij de Vzw PHP.

Dit is een vereniging dat in staat voor de meest hulpbehoevende personen en zich concentreert op de begeleiding van kwetsbare jongeren om negatieve beeldvorming op straat aan te pakken. Uiteraard hoopt verzoeker na regularisatie vast werk te vinden. Daarnaast getuigen vele vrienden dat de heer T. altijd bereid is om anderen te helpen en dat hij zich reeds sterk integreerde in de Belgische samenleving. Het mag meer dan duidelijk zijn dat een onmiddellijke uitvoering van het bevel, zonder het verder verloop van zijn procedures af te wachten, een moeilijk te herstellen nadeel zal opleveren voor verzoeker.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel). Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient onderzocht of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. De bestreden beslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden “in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden” aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen. “Een tweed criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)”

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken ‘in the least onerous way as regards human rights.’ (P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy”, in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Het mag meer dan duidelijk zijn dat een onmiddellijke uitvoering van het bevel, zonder het verder verloop van zijn procedures en vooral van de samenwoning af te wachten, een moeilijk te herstellen nadeel zullen opleveren voor verzoeker. Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

Bij beslissing dd. 08.09.2015 werd de regularisatieaanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard door de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie. Doch, tegen deze weigeringsbeslissing werd hoger beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet).”

3.9. De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is – zodat anders dan verzoeker voorhoudt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te geschieden. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er

volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omorieg v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker *"could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands"*).

3.10. Met de herhaling van de elementen die zijn zaak kenmerken, toont verzoeker niet aan dat zijn privébelangen die in se erin bestaan bij zijn partner in België te kunnen verblijven, hoewel hij slechts sedert juli 2014 in België verblijft, hij zijn partner slechts kent sedert november 2014, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog nooit op duurzame legale wijze in België heeft verbleven en evenmin het bezit was van een verklaring van wettelijke samenwoning en tevens niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, in casu zwaarder dienen door te wegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoeker toont met zijn bloot betoog dat het onmogelijk is om een gezinsleven op te bouwen in Marokko ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed wordt gescheiden van zijn partner. Zoals verweerder in de in punt 1.2. bedoelde beslissing reeds terecht heeft afgewogen, verstoort een tijdelijke scheiding van verzoeker en zijn partner, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met die afweging, maar hiermee toont hij niet aan dat de gedane afweging strijdig is met artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing verhindert voorts niet dat verzoeker alhier nog een verblijfsvergunning aanvraagt in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op grond van een geregistreerde verklaring van wettelijke samenwoning, wat heden niet blijkt. Immers verstrekt de verzoekende partij ter terechtzitting een schrijven van 16 november 2015 uitgaande van de gemeente Ingelmunster waaruit blijkt dat de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning op vraag van het parket uitgesteld werd tot 8 maart 2016.

3.11. Verzoeker benadrukt voorts zijn integratie in België en zijn meerwaarde voor de Belgische samenleving, maar de sociale bindingen die hij alhier zou hebben ontwikkeld sinds zijn aankomst die zich blijkens zijn visum situeert in juli 2014, zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – deze tot gevolg zouden hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven zou uitmaken.

3.12. Verzoekers overtuiging dat het bevel om het grondgebied te verlaten disproportioneel is omwille van zijn gezinsleven en integratie, toont niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA